

FOLK OG LAND

NR. 17. 21 ÅRGANG.

LØRDAG 30. SEPTEMBER 1972

LØSSALG KR. 2,-

NOK EN QUISLINGBOK!

IV. «Begrepene «forræderi» og «lojalitet» er relative.»

For FOLK OG LAND av Ralph Hewins

Likevel er han idag den eneste nordmann som huskes vidt og bredt fra annen verdenskrig og gjenstand for internasjonal polemikk.

Hans paradoks slo an en akkord. 27 år senere konfronterer hans bilde verden slik han selv utformet det og han taler til ettertiden fra en navnløs grav i Gjerpen.

Ni bøker er utgitt om ham i løpet av de siste 13 år, og 5 av dem utleder sine titler fra paradokset:

Sverre Hartmanns «Fører uten folk» (1959).

Lyder Unstads «The Norwegian Enigma» (1964).

Min egen «Quisling — prophet without honour» (1965).

Benjamin Vogts «Mennesket Vidkun og forræderen Quisling» (1965), og nå David Littlejohns «The Patriotic Traitors» (1972).

Også Paul Hayes' «Quisling» slutter med «ironien» ved dennes rykte som «den arketypiske forræder» (1971).

Selv et britisk TV-innslag om Quisling ble kalt «The Patriotic Traitor» og ble sett av 10 millioner seere i 1967 — men ennå ikke i Norge!

Det er en bemerkelsesverdige metamorfose i et hvilket som helst sprog — for ikke å snakke om på engelsk og tysk, ved siden av svensk, dansk og norsk — spesielt eftersom han var

borger i et lite land og en relativt mindre figur på verdensscenen. Hva kommer det av?

Som David Littlejohn sier: «Paradokset — — forklarer kanskje hvorfor han fremdeles forblir en skikkelse av interesse.» Sant. Men det ligger mere i det enn det. Som han sier i sin konklusjon: «Hva som er, eller ikke er, forræderi kan ofte bare bedømmes på langt sikt — — Hvem kan vurdere, annet enn ved å se bakover når «kollaborasjon» er forræderi og når bare sunn sans?

(Forts. side 6)

«Hvor ForSUFent er Norges Forsvar?» spør Hallgeir Horde i en artikkel på side 5. På samme side finner man også en artikkel gjengitt fra ANDERS LANGES AVIS, hvor utgiveren beretter om «Hvorfor jeg arbeider for et nytt rettsoppgjør».

LEKTOR OLAV HOAAS skriver, også på side 5, om «Politikk og logikk» — en artikkel som nok fortjener oppmerksomhet.

PÅ UNGDOMSSIDEN starter vi bl.a. en serie på 4 artikler om «Nasjonalismens økonomi: Et alternativ til marxisme og kapitalisme.» Ellers er det litt av hvert av interesse: «I brennpunktet» behandler olympiaden i München og Lederen gjør noen betraktninger om folkeavstemningen for resultatet foreligger — for bare å nevne noe.

Advokat Sverre Helliksen still going strong !

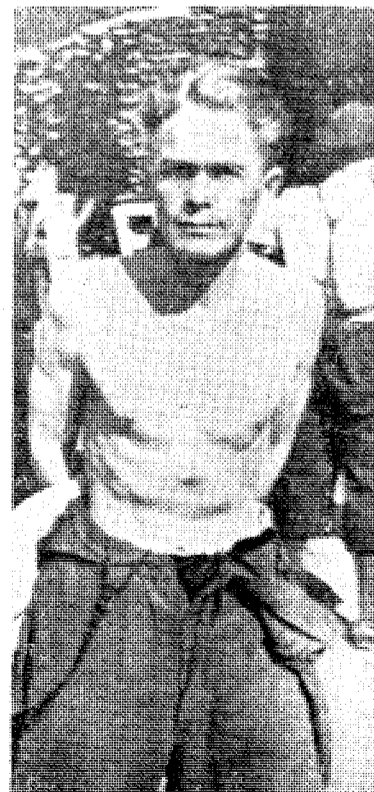
Nå har han sendt det franske senat en orientering om bakgrunnen for det norske «retts»oppgjøret.

Advokat Sverre Helliksen har nådd den respektable alder av 87 år, men er fremdeles så fysisk sprek at han tidligere i år tok premie på ski. Og åndelig sett er han klar som et lys, noe våre lesere ofte har kunnet overbevise seg om gjennom de artikler han har skrevet i vårt blad.

Hva mere er: Han er fremdeles ikke villig til å bøye hodet under urettens og historieforfalskningens åk og har sin dag fullt opptatt med å kjempe for sannhet og rett i skrift og tale. Han har så å si blitt de norske juristers dårlige samvittighet der han utrettelig legger frem de grove brudd på lov og rett som er begått i dette land etter okkupasjonens opphør.

Det er heller ikke bare norske myndigheter som er gjenstand for hans virksomhet på dette område. Helliksen er en av de få norske jurister som har forstand på internasjonal lov og det er derfor naturlig at han også legger saken med de norske rettsbrudd frem for de internasjonale organisasjoner og organer og også for de nasjonale myndigheter i andre land.

I juli måned sistleden meddelte norske dagsaviser

En ulovlig høyesterett godkjente dødsdommen over Haaland og slo døren opp for uretten.

at en fransk justiskomite hadde vært på besøk i Norge for å studere tilstanden for norsk lov og rett. En kan vel nesten tenke seg hva slags orientering disse franske politikere fikk av det norske establishment, som

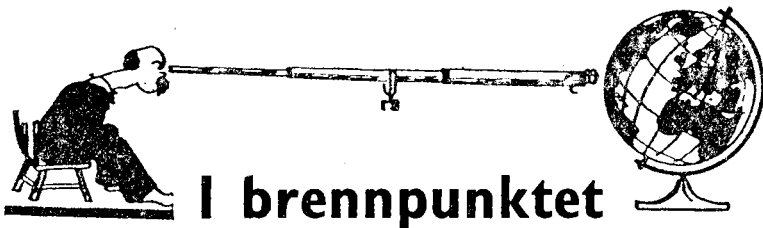
selv har slike digre svin på skogen. Iallfall har advokat Helliksen ant det verste og har derfor funnet det nødvendig å belyse de faktiske forhold når det gjelder norsk lov og rett i relasjon til «retts»oppgjøret nærme i en skriftlig henvendelse til det franske senat.

Våre lesere vil fra før kjenne til advokat Helliksens dokumentasjon og argumentasjon når det gjelder disse ting, så vi skal ikke her gå i detaljer påny. Vi peker bare på at han i tur og orden behandler de forskjellige sider av de rettsbrudd som

(Forts. side 7)

Littlejohn slår fast at Quisling har forblitt «en skikkelse av interesse» i motsetning til de fleste andre aktørene fra annen verdenskrig.

I brennpunktet

Like sikker som det på hjemlig grunn er den strid om norsk medlemskap i Romaunionen som står i brennpunktet for interessen, så er det de blodige hendelser i forbindelse med olympiaden i München som først og fremst fanger interessen ute i verden. Og det er dette siste vi skal se litt nærmere på her eftersom resultatet av den norske folkeavstemning ikke foreligger når dette skrives og trykkes.

Som vanlig når det gjelder politiske hendelser både uten- og innenlands, har vi inntrykk av at folk ikke egentlig oppfatter sakens virkelige kjerne, som når det gjelder det som hendte i München jo kort og godt er den at politikken med vold og makt har trengt seg inn i de olympiske leker og gjort dem til en karikatur av seg selv.

Da Tyskland i 1936, i Det tredje Rikes tid, sist arrangerte en olympiade, og da i Berlin, hylte allverdens demokrater opp om at nå ville de olympiske leker bli brukt til politiske formål. For den skamløse Hitler ville naturligvis bruke den til å drive propaganda for nasjonalsosialismen. Så opplevet man isteden at Hitler lojalt bøyet seg for alle krav fra olympiadekomitéen og det ble ikke drevet noen annen reklame for Det tredje Rike enn den som lå i at lekene ble eksemplarisk gjennomført — og det for en brøkdelen av de veldige beløp årets demokratiske olympiade har kostet. Og alt foregikk i ro og orden, ikke et hår ble krummet på hodet hverken til deltagende jøder eller negre. Tvertimot ble de i ett og alt behandlet som alle andre.

I München har man fått et skoleeksempel på det hykleriet som demokratene har eksellert i helt siden angrepene på Hitlerstyret tok til — forøvrig på jødisk initiativ. Istedenfor den fred og sikkerhet man lovet verden og enkeltmenneskene bare nasjonalsosialismen var knust, har man opplevet å få en verden så fylt av vold og hat og blodige begivenheter at det ville ha vært utrolig dengang.

Og her tenker vi ikke bare på de arabiske terroristers bloddåd i den ville kamp de fører mot den israelske erobrerstat. Den var jo rett betenkt bare kronen på dette at man hadde gjort olympiaden til en politisk

lekeplass for allehånde «demokrater». Allerede før lekene tok til ble Sør-Afrika utelukket fra deltagelse uten noe sportslig grunnlag, og det trass i at landet har noen av verdens fremste idrettsmenn på en rekke områder. Derefter fikk man affæren med de rhodesiske deltagere, som allerede hadde møtt frem i München og som hadde bøyet seg for alle de krav som ble stillet — bl.a. dette å delta som britiske borgere. Likevel klarte de svarte deltagerstater, som selv driver den grovste diskriminering av andre i eget land, å tvinge igjennom bortvisning også av rhodesierne. Da mere enn tyve svartafrikanske stater, hvis samlede idrettslige innsats ikke var større enn en liten europeisk stats, truet med boikott av lekene, og da de også fikk direkte støtte både av en Willy Brandt og av FN's østerrikske generalsekretær, bøyet flertallet i olympiakomiteen seg for kravet og slo vel dermed en spiker i olympiadenes likkiste.

Og ikke nok med dette, en bande venstreradikalt pakk, rasket sammen fra allverdens land, samlet seg også i olympiabyen for å «demonstrere» og laget istand blodige opptøyer som skaffet politiet mange tildels hårdt sårede.

Så det som derefter hendte med de israelske deltagere var vel igrunnen det man kunne vente seg slik krigen i Midt-Østen har utviklet seg og etter at olympiaden allerede var gjort til en politisk slagmark.

Det er jo ikke noe nytt dette at jødene og araberne i sin evige krig gjennomfører aksjoner utenfor de egne grenser og med de mest brutale midler. Israel selv har jo i årevis drevet kidnapping av «krigsforbrytere» uten noen slags hjemmel, vi nevner bl.a. affæren med Eichmann i sin tid, og mordanslagene mot både allehånde «bormenner» og mot tyske vitenskapsmenn som arbeidet for Egypt. Og arabiske terrorister har på sin side ustanselig kapret fly verden rundt. For ikke å snakke om alle disse venstreradikale terroristene som herjer både i og utenfor Europa med kidnapping, flykapring og mord. Alt dette har jo kostet utallige menneskeliv, men kanskje ikke så mange jødiske. Så den som ble overrasket over en lignende ak-

Hewins om kong Haakon i britisk avis

Ralph Hewins, som våre lesere vil kjenne fra en lang rekke verdifulle artikler i dette blad, er også en hyppig skribent i britiske aviser, og ofte om emner i tilknytning til vårt land og til forholdene under okkupasjonen. Således finner vi et innlegg av ham i The Daily Telegraph for 5. september med tittelen «Da kong Haakon var en flyktning». Han redegjør her nærmere for det som hendte kong Haakon under det som med noen rett kan kalles Norges krig, tidsrummet fra 9. april 1940 og til 7. juni 1940 da kongen og hans råd forlot landet på et britisk krigsfartøy.

Hewins har tidligere utførlig gjort rede for disse forhold i FOLK og LAND, så vi skal ikke komme med noen gjentagelser her, men bare peke på at Hewins også i den britiske avis klargjør at det ikke var noen krigsførende monark, men en ulykkelig flyktning som forfulgt av tyskerne flyktet langsefter hele Norges land, inntil han ble reddet av britene, først på et britisk krigsfartøy fra Molde og senere ut av landet på et nytt britisk krigsfartøy fra Tromsø.

sjon i en politisert olympiaby med dårlig vakthold, fordi tyskerne er blitt så demokratiske at de ikke tåler å se politiuiformer engang, den må i sannhet være naiv.

Det er grufullt å være vitne til den brutalitet og den forråelse, den vold og det hat som demokratiene har bragt over verden med all sin tåpelige svada. Vi skal ikke her innlate oss på noen fordeling av skyld når det gjelder det som har hendt, så da mellom israelere og arabere. Men hovedskylden bærer utvilsomt verdensdemokratietyske representant, Willy Brandts Bundesrepublikk. Istedenfor å utelukke Sør-Afrika og Rhodesia, som ingen fare representerte for utviklingen av olympiaden, burde man naturligvis tatt konsekvensen av den faktiske krig som hersker mellom Israel og de arabiske nabostater med samt de fordrevne palestiner. En krig som føres med alle midler, med vold og brutalitet utenfor disse staters egne grenser. Det var disse stater som burde vært utelukket fra deltagelse så lenge en slik krig pågår. Her ville tysk politisk press på olympiakomiteen vært mer på sin plass.

Politicus

AXEL SKUGGEVIK:

Min mening

«Loven er til for å brytes!» — slik lød et slagord i våre unge dager. Vi husker hvem som lanserte det og hvem som stod det imot. At de fleste av dem, som stod det imot, skulle bli de flinkeste til å gjennomføre hva slagordet innebar, kunne vi dengang ikke ane.

Idag praktiseres et annet slagord, som er unnnfanget i mørke og født i døglsmål: **Redaktører er til for å fortrenge sannheten** — for å hindre at den ser dagens lys.

Her på Nordmøre er det kanskje en og annen som husker hvordan Ola Dønheim (som nybakt stortingsmann) ble hånet og latterliggjort fordi han tillot seg å påpeke et lovstridig vedtak i Stortinget? Utskeielsen skulle tolereres — man skulle værsgod være kollegial der i huset. Dønheim fikk, billedlig talt, stå i gapetokken. Skam for stortinget og skam for pressen, ikke for Dønheim.

For en tid siden kom jeg i prat med en tingmann, en nuværende, og EF ble straks vårt tema: Man har tenkt å fortsette med å bryte med grunnloven, mente jeg og det tiltross for at § 1 taler et så enkelt og tydelig språk at alle lesekyndige forstår meningen. At somme juristers juristeri fremskaffer en av visse kretser **forønsket** tolkning, bør ikke forvirre leseføle nordmenn. Og med hjemmel i lov kan Norge neppe bli medlem av EF i 1973, for en grunnlovsendring krever «to tredjedels flertall i tre på hinannen følgende storting», som det stod i norgeshistorien. Bare ved lovkrengning og rettsfusking kan det skje. «Ja», sa tingmannen, «det er en god del folk for hvem grunnloven betyr meget». (!) Betyr den virkelig ingenting for de folkevalgte? Er det for å kamuflere sin forakt for grunnloven at de stadig bevilger mere til feiring av grunnlovsdagen, syttende mai? Det ser slik ut, og et motbydelig hykleri er det.

En tanke drar i retning av å «si ja til EF», nemlig den kjensgjerning at det norske folk ikke er modent for selvstyre. Les historie og se selv!

«Han skulle ha vært en skald i en høvdings følge», sa Nils Kjær i sin nekrolog over Per Sivle, «men der var i tiden ingen høvding lenger og ingen dåd at besynges». Og våre dagers medaljebærere og leiemordere ville heller ikke ha tiltalt ham. Sivles liv hadde ingen mening mer. «Han stakk av fra de andre», og derfor gikk han, to dager før sin død, fra Nils Kjær med ordene: «Hel skal be-

holde hvad hun har!» — Merk poesien i setningen, hans siste. En norsk nasjonal skjødedynd å drepe høvdingen.

EF-debatten har, såvidt man har kunnet merke, utelukkende gått om materielle verdier — Mammon er første og eneste person i guddommen, og med de veldige svineflokker, som partiene har på skogen, våger ingen å komme inn på lovligheten av foretagendet. Livreddet for å brenne seg, går de milevidt utenfor kattens sirkler om grøten.

I Finland er Fänrik Ståls Sägner og Feltskärns Berättelser kjent og lest av hver mann, og i Sverige er Svenska Bilder obligatorisk ved lærerskolene. Og så har de **Engelbrekt**, svenskene. Den lille bergmannen som falt for «ridder» Magnus Bengtssons snikmorderhånd, på en holme utenfor Göksholm, står, på en ca. 100 meter høy søyle, og truer svenske politikere av idag, truer med en (i dobbelt forstand) jernneve, som han vil si: **Akta er för Sveriges Lag!** Og svenskene har vett til å ikke trosse ham. De husker hva Engelbrekt og dalbøndene har betydd for Sveriges Rike —.

I Norge har vi Norges Frihetssaga — en bok som uhyre få nordmenn har kjennskap til, dessverre. Jeg har møtt flere prester, som ikke kjenner den, og fire filologer (**med norsk som hovedfag!**) som ikke engang viste at forfatteren var lyriker! Den siste var til og med østerdøl, og denne tok fra meg den siste rest av respekt for akademikere, også for prester som lar seg lede av innbildte politiske størrelser.

Her burde jeg vel helst slutte.

MEN

Det er trist å tenke på at man bare såvidt rakk å reise en bauta over Jonas Rein, før folkets kårne tok til å trampe under fot det verk han var med på å skape. Derfor slutter jeg med slutten på hans berømte tale, slik den gjengis i Norges Frihetssaga. Dog forandrer jeg et årstall og nevningen på mynten — sitert etter hukommelsen:

«Og når så Norges sønner, lenkebundne i tårer, leser landets heltekvad, da står, som hån mot alt det stor svundne, **på Norges Frihetssaga siste blad:** I nitten sytti to da solgtes landet av norske menn, for eurogull — forbandet!»

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Redaksjonssekretær:

ERIK RUNE HANSEN

Mens vi venter

Ennu mens dette nummer av bladet går i trykken pågår folkeavstemningen om Norge og Romaunionen. Vi vet altså ikke hva resultatet vil bli, men så meget kan man vel allerede nå slå fast, at det hele har vært et kraftig skudd for baugen for disse partipolitikerne som så gjerne vil sette folket selv utenfor av bare pure og stinne demokratisme.

Det var en av Det tredje Rikes ledende menn som så fast at på en ukes tid skulle han gjennom propaganda og påvirkning klare å snu stemningen i folket slik han ønsket det. Og vi har vel også i vårt land vært uhyggelig klar over hvilken uhyre makt de store partiaviser, kringkastingen og organisasjonslederne har når det gjelder å — vi hadde nær sagt trekke folket etter nesen.

Så skulle man da ha trodd at denne folkeavstemningen som partipolitikerne for en gangs skyld våget seg iver med, egentlig var avgjort på forhånd, ettersom de to dominerende partier, Høyre og Arbeiderpartiet, arm i arm og med hele sin dominerende presse i ryggen gikk inn for norsk EF-medlemskap. Og dette naturligvis så meget mere som den mektige LO-ledelsen gjorde felles sak og lot en hær av funksjonærer slippe direkte løs på de fagorganiserte. I samme retning virket en kringkasting, som bare rent tilsynelatende var «nøytral», og det ganske statsapparat som ble tatt i propagandaens tjeneste.

Aldri har vel partipolitikerne med hele det maktapparat de kan betjene seg av vært satt inn så brutalt og ensrettet som i dette tilfelle. Ja, Bratteli stillet faktisk kabinettsspørsmål overfor folket selv og krevet at man skulle slutte opp om hans «ja»linje.

På den annen side stod egentlig bare Senterpartiet med sine forholdsvise få stortingsmandater og sin ubetydelige presse, og så naturligvis DAGBLADET da, et organ man jo ikke vet hvor man skal innordne, men som nok har en stor sensasjonlysten leserskare, men som vel i politisk henseende lite betyr.

Vi vet som sagt ikke når dette skrives hva resultatet av folkeavstemningen blir, men vi skulle ta overmåte meget feil om det ikke blir et hårdt slag for den så å si samlede partipolitiske makt i dette land å oppdage hvor stormende oppgjøret i velgermassen allerede har blitt over deres maktmisbruk og deres vanstyre. Og det er nettopp dette vi ser som noe av det vesentlige ved denne folkeavstemning, og det unasett hva resultatet blir.

Det har ikke vært lett tidligere å bevege norske velgere i den ene eller den annen retning bort fra de vante partibåser, variasjonene har dreiet seg om noen ørsmå presenter. Men så har da folket selv sjelden eller aldri egentlig fått noen anledning til å gi konkret uttrykk for misnøye og opprør mot partipolitikken. Dels fordi valgmulighetene har manglet og dels fordi partipolitikernes lille makthavende krets nøye har våket over at folket selv ikke skulle få anledning til å uttale seg om konkrete spørsmål. Det er som kjent deres form for demokrati.

Vi skulle anta at partipolitikerne av alle avskygninger, også de innen Senterpartiet, som vel har fått stort følge for sitt syn akkurat i denne sak, nå bittert angrer på at de slapp løs en folkeavstemning. For hvorledes det nå enn har gått med den, så kan det vel iallfall ikke være tvil om at den klart har demonstrert hvor liten kontakt parti-

U-hjelp og uhjelp

I henhold til en nylig offentliggjort gallup skal 72 pst. av det norske folk ha en positiv innstilling til den form for utviklingshjelp vi har nå. Dette høres mildt sagt utrolig ut, på bakgrunn av tidligere undersøkelser som har vist at flertallet av det norske folk er imot utviklingshjelp. Man kan faktisk begynne å lure på om dette siste gallupresultatet er produsert for å legitimere en økning av u-hjelpen på det kommende statsbudsjett. Man får bare håpe at dette ikke er tilfelle, men man har vanskelig for å tro at folkemeningen kan snu så om. Muligheten er jo også til stede for at gallupen er tatt opp blant personer hvis sammensetning ikke er representativ for det norske folk.

Det går ikke lenge mellom hver gang man hører om småsteder i Nord-Norge som må fraflyttes på grunn av at man ikke får bevilget penger til en ny kai eller molo, eller til en vei som knytter stedet til omverdenen. Dette er bevilgninger som i høyden ville ha kommet på et titall millioner kroner, mens man nå yter flere hundre millioner kroner til u-hjelp, et beløp som skal økes kraftig i årene som kommer.

Det må være bittert for folk som har skattet til den norske stat i lange tider og som må flytte fra et utkantsted til et industristed, å høre om slike uttellinginger av skattemidler til u-hjelpen. De forstår nok å vurdere statens og politikernes fagre løfter om distriktsutbygging for hva de virkelig er, nemlig løfter som man ikke tenker på å oppfylle.

Ygg.

ene og partipolitikerne i virkeligheten har med folket, og at enigheten ingenlunde svarer til prosentfordelingen ved stortingsvalgene.

Vi hilser dette folkets forventede opprør mot partipolitikernes tyranni, dette spranget over partigjerdene, med glede, og vi ser i det fremtidsmuligheter når det gjelder dette å bringe hele systemet i støpeskjeen. Det kan sannelig trenges!

VI OPPFORDRER

alle som er interessert i nøktern historieskrivning til å sende inn aviser, klipp, bøker, dokumenter m.v. som kan belyse tiden fra 1930 og senere til
INSTITUTT
FOR SAMTIDSHISTORIE
Tostrups gt. 29 — Oslo 2
Tlf. 44 68 83

Kaptein Olaf Holm har gått bort

Så er han også borte, vår kjære gamle venn og medarbeider gjennom de mange år, kaptein Olaf Holm. Han døde plutselig 11. ds. og ble kremert på Hønefoss 14. ds.

Olaf Holm var jevnaldrende med Vidkun Quisling, som han næret en urokkelig og rørende hengivenhet for. Som tidligere fastlønnede offiserer hadde de to jo også andre berøringspunkter enn det rent politiske.

Det var kanskje helst som jeger og friluftsmann de mange også utenfor NS vil huske kaptein Olaf Holm. Under okkupasjonen var han riksjegermester helt til hans strenge kustus også med ulovlig jakt fra okkupantenes side førte til at han måtte trekke seg tilbake. Han rakk imidlertid å legge ned et stort og fremtidsrettet arbeid for viltstellet her i landet.

Selv kom vi egentlig først i nærmere kontakt med Olaf Holm etter at vi begge to var sloppet løs igjen fra demokratens konsentrasjonsleire, men så må vi vel også kunne si at samarbeidet og vennskapet ble så meget sterkere. Holm befant seg alltid i forreste frontlinje når det gjaldt å bekjempe historieløgnen og «retts»oppgjørets svindel og urett. I artikkel på artikkel, og ikke bare i FOLK og LAND, men også hvor han ellers slapp til, trevlet han opp den historiske løgn logisk og urokkelig. Hva han her har utrettet for fremtidens historiskrivning kan knapt vurderes.

I mere enn 15 år var Holm nær knyttet til dette blad, ikke bare som en stadig skribent, men også som styrets formann, og det er nesten som en vegg har falt ut når han nå er borte. Den siste artikkel fra hans hånd trykket vi jo for bare etpar numre siden. Levende opptatt som han var av alt som foregikk rundt omkring, gav han der sin mening tilkjenne om

Norge og EF, klart, logisk og elevvert, som vanlig.

Det er ikke nødvendig å peke på for dette blads lesere at Olaf Holms høye alder ikke på noen måte hadde skadet hans åndelige kapasitet, det var ikke bare i rent fysisk henseende den gamle offiser og friluftsmann på en rent eventyrlig måte bød alderen tross.

Vi ville gjerne ha hedret vår gamle venn med noen takkens ord i dette blad både da han fylte 80 og 85 år, men han forbød oss det bestemt. Da vil ikke folk lese det jeg skriver, sa han, men bare tenke på meg som en gammel, senil tufs. Selv tror vi naturligvis ikke at noen kunne falle på å tenke slik når de så med hvilken suveren klarhet og logikk han la frem sine tanker.

Holm stammet fra en gammel embetsfamilie og i politisk henseende hørte han vel til langt ute på høyre fløy. Både det miljø han kom fra og hans militære utdannelse og tjenestegjøring i førkrigstiden hadde gitt ham stor respekt for nasjonale tradisjoner og verdier, og dette at han, som selv følte seg som en sann patriot, ble stemplet som en landssviker både smertet ham og gjorde ham rasende på disse hyklere som bar fedrelandets vel på tungen mens han selv bar det i hjertet.

Olaf Holms bortgang har smertet oss dypt. Atter har en av de store kjempegraner falt og det begynner å tynnes i skogen. Det vi nå i likhet med Holm, kan håpe på, er at den nasjonale ungsokog vokser seg stor og sterk. Den vil vår gamle venns ånd da ferdes i en gang i fremtiden.

O. M.

Hulder

Vandrende i skogene,
— fjellene —
ved morgentid,
og kveldene,
— forgangenhet —
men huldrer lever
i folkets minnesjel,
på så mangt et vis; —
noen — dirrer — bever,
— kveldtåkedis —
i skumring, huldredvel,
Storbet — Godbet,
Sann . . . Usannhet,
— belevenhet —
Huldrer — lever, — finnes,
må ikke tvindes — bindes,
men elskes i særdelesbet,
på skogmannsvis; —
— gis fortrolighet —
stormsterk uværpris,
så kan vinnes, — finnes
— LYKKELIV —
fortryllende, huldreaktig
— EKTEVIV —!

A. HOLSTAD

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Siden sist

Vi noterer oss at Duste-forbundet har fått et nytt medlem. Forbundet, som naturlig nok har fast spalte i Dagbladet, har nemlig funnet å kunne innvilge redaktør Vidar Vik i Vesteraalens Avis denne store ære. Da F. & L. forlengst har oppnådd den samme ære, er vi ikke redde for å bringe Vidar Viks «søknad» videre. Vi siterer:

«Så fikk da Ugandas sorte «president», hvis land i årevis har levet på bl.a. de hvites nåde, ved hjelp av også FN, kastet Rhodesia ut av årets olympiske leker. Lederen for en nasjon av utpregede «lathanser», men som klarte seg så vidt, takket være U-hjelpen og de flittige innvandrede asiater, som han nu har utvist, nektet å delta dersom Rhodesia fikk lov å være med, fordi Ian Smith skaffer sitt lands sorte den beskjeftigelse de elers aldri ville ha fått. At han og hans dyktige medarbeidere holder en viss avstand til negrene, — foreløpig — falt ikke i den negers smak som nu altså driver enda hårdere apartheid ved å sparke ut 50-60 000 flittige asiater, som kanskje holdt et tempo som ikke falt i Amins smak. Han kunne jo miste verdifull U-hjelp på det! Skal da denne U-hjelp-humbugen aldri ta slutt?»

Velkommen til klanen, Vik!

*

Deu amerikanske avisen «The Thunderbolt», har foretatt en artig sammenligning mellom den rasemessige relativt homogene byen Tokio og den svarte, hvite og jøde-sammensatte byen, New York.

Tokio, Japans hovedstad og verdens største by, har et innbyggertall på 11,513,769.

New York City, har et ca. 30 prosent mindre befolkningsantall, men kriminelt sett er Tokio en langt tryggere by å ferdes i!

I 1970 var det 213 mord, 474 ran og 500 tilfeller av voldtekt i Tokio, mens det i samme tidsrom var 1117 mord, 74012 ran og 2141 tilfeller av voldtekt i New York!

Noen av USA's ekstreme

THE BLACK PANTHER PARTY.

For bare fire år siden, da de amerikanske ghettoene sto i flammer etter mordene på Martin Luther King og Robert Kennedy, fikk alle hvite kuldegysninger bare ordet «Panterne» ble hvisket i nærheten. Men «Panterne» har aldri vært noen egentlig geriljaorganisasjon. Deres militante språk og trusler om å velte det hvite samfunn, deres krigerske framturen med svarte baretter og skuddklare rifler, førte aldri til en virkelig bypartisanvirksomhet. Grunnen til dette kan også være politiets store vaksomhet overfor de svarte revolusjonære. I enkelte kretser kalte man politiets panter-aksjoner for ren forfølgelse. Det hevdes, at omkring 28 Pantere ble drept under politiingrep, og Panternes oppførsel fikk store deler av den svarte befolkningen til å venne seg fra dem. Dette har fått Panternes leder — Huey Newton — til å gi ordre om en kursendring. Panterne skal ikke lenger prøve å vinne «massene» ved hjelp av gerilja-metoder, men ved hjelp av praktisk humanitær hjelp til ghettoene.

BLACK LIBERATION ARMY.

Kursendringen innen Panterpartiet, fikk imidlertid

den tidligere «informasjonsminister» i partiet — Eldridge Cleaver — til å danne «Black Liberation Army» Denne fraksjonen forlanger revolusjon her og nå, og er fryktet og hatet av storbyens politistyrker. De er ikke mange, men veldisiplinerte og stadig på farten rundt i USA. På neger-terroristenes samvittighet står bl.a. likvideringen av fire politifolk i New York.

THE WEATHER PEOPLE.

Denne organisasjonen ble dannet i 1969 av en utbrytergruppe fra den venstre-radikale studentorganisasjonen «Student for a Democratic Society». Vietnam-krigen skulle føres over på amerikansk jord med terroraksjoner mot samfunnet og de kapitalistiske makthaverne! I «vær-folkets» øyne er den amerikanske arbeiderklassen nærmest «fascistisk». De vil skape et revolusjonært klima og radikaliserer denne samfunnsklas-

KURT BRONNER:

Nasjonalismens økonomi : Et alternativ til marxisme og kapitalisme

Vi bringer her den første artikkel i en serie på fire hentet fra den tidligere omtalte boken «Leistungsgemeinschaft» fra Deutscher Studentenanzeiger. Den gir innsikt i den nye økonomiske tenkemåte som utarbeides blant unge tyske nasjonalister. Delvis kan den nok ta utgangspunkt i premisser som ikke føles aktuelle for norske forhold, men økonomiens internasjonalisering gjør likevel dens teori i høyeste grad interessant også for den norske ungnasjonalisme.

Fordi økonomi kobler inn sosial bakgrunn og særinteresser i særlig grad vil konkrete reform-tanker på dette område vekke diskusjon. Folk og Land ønsker debattinnlegg om nasjonalismens økonomiske teori velkommen.

I.

I et ikke-kommunistisk Europa er den samfunnsøkonomiske utvikling ulikartet i de forskjellige land, men den tenderer mot ens former. Grunnlaget er nu som tidligere privatbedriften som er kjennetegnet ved at kapital og lederskap ikke er to adskilte faktorer. (Dette gjelder for store deler av jordbruk, håndverk og småindustri, grossist- og detaljisthandel, service-bedrifter

og delproduserende industri).

Alle privatbedrifter blir truet i sin eksistens av stor-konsernene. Der finnes ingen «naturlige» eller andre grenser for konsentrasjonen. Den forserte overgang til multinasjonale konserner eller konglomerater, skaper ikke bare kvantitative, men også kvalitativt nye målestokker.

I den grad de amerikanske selskaper driver sine forretninger på verdensbasis er økonomiens internasjonalisering blitt virkelighet. Eksporten av varer mister betydning i forhold til direkte investeringer i andre land. På det nuværende stadium har nesten alle multinasjonale konglomerater enu et nasjonalt (oftest amerikansk) tyngdepunkt, men «den dag må komme», sier A. K. Watson, president for IBM, da folk ikke lenger betegner et selskap som ame-

(Forts. side 7)

sen. Ifølge F.B.I. står disse amerikanske Vietnam-hysterikerne bak over 600 sabotasje-aksjoner — bl.a. plasseringen av en bombe i selveste Pentagon.

JEWISH DEFENSE LEAGUE.

Den jødiske forsvarsliga var opprinnelig jødernes svar på de svarte pantere. Den mest anti-semittiske folkegruppen i USA idag er de svarte. I New York ble det så dannet en liga, som hadde

til oppgave å beskytte jødiske borgere mot overgrep fra de svarte. I dag har ligaen også påtatt seg å forsvare den jødiske folkegruppen åndelig, å sikre dens eksistens som en særskilt gruppe, ikke bare i USA, men i hele verden. Ligaen, som hevder å ha et medlems-tall på 14 000, gikk den 24 mai i år til aksjon mot et av de amerikanske ny-nazister's hovedkvarter. Der ble de imidlertid møtt av omkring 700 hvite, som med slagord som «White Power» og «Hitler was right», klart viste hvor deres sympatier lå. At ligaens arbeid ikke akkurat flyter på en bølge av velvilje og sympati, beror på midlene de bruker for å nå sitt mål. Sovjetiske FN-diplomater er blitt beskyttet og adskillige bombeaksjoner er blitt foretatt både mot hjem til ny-nazister og russere i USA. Rabbi Meir Kahane, er ligaens leder og dens motto er: «Aldri igjen».

Har De noen kjente som kunne tenkes å være interessert i å lese Folk og Land? Vi ekspederer gjerne et par

GRATIS PRØVEEKSEMPLARER

hvis De bare sender oss vedkommendes navn og adresse. Vennligst fyll ut:

Navn

Adresse

Poststed

Politikk og logikk

AV OLAV HOAAS

Olav Hoas.

Det norske folk står i dag overfor politiske avgjørelser av aller største omfang og rekkevidde, og med rette blir det hevdet at året 1972 kan bli like skjebnebestemmende for vårt folk som årene 1814 og 1905. Om dette tør det være utbredt enighet, og enigheten vil også strekke seg til den oppfatning at det er nordmennenes selvstendighet og kontroll med egen skjebne som står på spill. Men med denne vurdering slutter enigheten, for noen mener at vår sikkerhet og våre muligheter til å bestemme vårt eget liv blir større dersom vi oppgir noe av den direkte selvbestemmelse til fordel for medbestemmelse innenfor et større, og derfor sterkere, fellesskap, mens andre mener at det bare er den direkte selvbestemmelse, den nasjonale suverenitet på alle områder, som kan gi tilstrekkelige midler til å trygge oss selv best mulig til enhver tid. Og uenigheten ligger heller ikke bare på dette plan av langsiktige vurderinger, men strekker seg like ned til tolkingen av, og virkningen av, konkrete avtalepunkter og til økonomiske taps- og gevinstkalkyler på kort sikt.

I dette uoversiktlige villniss av beregninger, tolkninger og vurderinger er det at den enkelte norske kvinne og mann nu plikter å skaffe seg et politisk utsyn og et overblikk som står i forhold til det ansvar man har i en historisk skjebnetime. Oppgavens vanskelighet og ansvars tyngde kan bringe noen hver til å fortvile, men til alt hell finnes der en noenlunde enkel måte til å

ta seg frem gjennom massen av påstander og motforestillinger og til å fatte avgjørelsen ved enkle slutninger ut fra grunnvesentlige utgangspunkter. Vi kan spørre oss selv hva politikk dypest sett må være og hva som derfor blir politikkens aller viktigste siktepunkt.

Politikk er samfunnsstyre, og vi må derfor klargjøre hva et samfund er. At samfundet er et fellesskap av individer, tør være innlysende, og sier vi at fellesskapet består av en gruppe hvor individene lett kan solidarisere seg med hverandre, ligger ihvertfall definisjonen innenfor det ønskelige. For der hvor individene ikke kan akseptere hverandre spontant, må en sterk tvangsmakt komme inn i bildet for å holde samfundet sammen, og vi står da overfor den autoritære tvangsstat. At et samfund forutsetter et naturlig aksepteringsforhold mellom individene, kan også demonstreres av studier av natur-samfund innenfor videnskaper som antropologi og etologi.

Har vi kommet frem til at et samfund er et fellesskap av individer som solidariserer seg med hverandre, blir det neste spørsmål hva som er hensikten med dette gjensidige trokapsforhold. Likeledes ved hjelp av både tanke og videnskaper må vi svare at samfundets dypeste hensikt er å hjelpe individene i deres streben for å opprettholde livet.

Når samfundets hensikt er å trygge livsoppholdelsen for individene, må vi videre spørre etter den aller dypeste forutsetning for slik livsbevarelse. Det viktigste behov hos ethvert individ er behovet for mat. Mat produseres primært av grønne planter, og derfor blir areal til høsting og dyrking selve det grunnlag som samfundets virksomhet først og fremst må trygge. **Politikkens aller viktigste siktepunkt blir således å verne samfundsgruppens livsrom.**

Slik trygging av livsrommet vil først og fremst gå ut på å hindre at folket taper livsrom, hvilket igjen betyr at fremmede må holdes borte fra livsrommet.

Ut fra dette må vi i enhver situasjon spørre hvordan den politikk best kan fremmes som tar sikte på å fjerne og å avvise fremmedfolk. Denne erkjennelse er skikket til å hjelpe oss til å ta standpunkt i våre dagers politiske dilemma. For spørsmålet blir da hvordan

muligheten best kan sikres for oss nordmenn til å holde vårt livsrom for oss selv.

Samfundet skal sikre folkets eksistens. Samfundstyret, politikken, må derfor sikte mot å forsvare livsrommet. Den dypeste forutsetning for dette igjen er at samfundet kan klare å opprettholde seg selv. Vi definerte samfundet som et fellesskap av individer som frivillig kan solidarisere seg med hverandre, og samfundets grunnvoll blir derfor den naturlige og selvfølgelige gjensidige akseptering mellom individene. Også for å sikre denne solidaritet er det nødvendig å holde vekk fremmede individer og grupper fordi de ikke på naturlig, følelsesmessig grunnlag kan aksepteres av alle.

Vi ser derfor at hvis vi ønsker at det norske samfund skal fortsette å eksistere og kunne oppfylle sin hensikt, må vi skaffe oss slike politiske ordninger som best kan gjøre oss i stand til å fjerne fremmede og opprettholde full kontroll med vårt eget livsrom.

Anders Lange vil ha «rettsoppgjøret» revidert

Og gjør rede for sitt syn i en artikkel i sitt blad.

Vi har ved forskjellige anledninger måttet ta avstand fra meget av det Anders Lange går inn for i dagens politikk, og vi er vel heller ikke så helt enig med ham når det gjelder vurderingen av hendelser under okkupasjonen og de mange underlige former for patriotisme man da ble vidne til, men alt dette forhindrer naturligvis ikke at vi har felles syn på mange avgjørende spørsmål og at vi er glad for at han utrettelig dokumenterer dette syn. Også når det gjelder det norske «rettsoppgjøret» har han et syn som gjør at det går an å komme på talefot med ham. I nr. 12 av sitt blad «Anders Langes Avis» skriver han således dette:

Man har spurt meg av og til hvorfor vår avis driver slik intens oppklaringsvirksomhet fra okkupasjonens nedverdige år. Jeg har forklart det før, og skal gjøre det igjen overfor nye lesere.

I de første dager etter 8. mai 1945 deltok jeg i arrestasjonen av NS-medlemmer inntil jeg plutselig forsto at hele arrestasjonshysteriet var politisk betont, politisk begrunnet fra det parti som satt ved makten fra 1935 på Bondepartiets nåde, nemlig Arbeiderpartiet. Det var disse to partiers forsvarspolitik som måtte glemmes, tilsett Venstres, som gjorde Norge forsvarsløs i 1940 og formelig ropte på et kapp-løp mellom England og Tyskland på besettelse av en

Hvor for SUFent er Norges Forsvar?

Tvinges NATO til å iverksette et oberst-kup?

At Forsvaret bare er borgerskapets redskap til undertrykkelse av arbeiderklassen, er et gammelt venstreradikalt omkved. Men mens radikalistene tidligere satte alt inn på å bryte ned eller helst avskaffe Forsvaret, går den nye parolen ut på at de skal overta det — innenfra — og gjøre det til sitt eget redskap; for så i siste omgang å innlede klassekampens «høyeste stadium»: borgerkrigen.

Det er oss ikke kjent hvor langt dette infiltrasjonsarbeidet er kommet i Norge, men etter hva en svensk, nasjonal kilde kan opplyse, er forholdene i vårt naboland foruroliggende. Og da disse venstrekreftene som kjent er internasjonale og opererer etter det samme mønster overallt, turde man anta at tilstandene her på berget er omtrent tilsvarende.

I en uttalelse til svensk presse sier en av de derværende marxister at man er i full gang med å opprette kommunistiske celler i alle

avdelinger — helt ned på kompaniplanet. Denne virksomheten har nu pågått i to år, og har inntil videre gått ut på å drive propaganda.

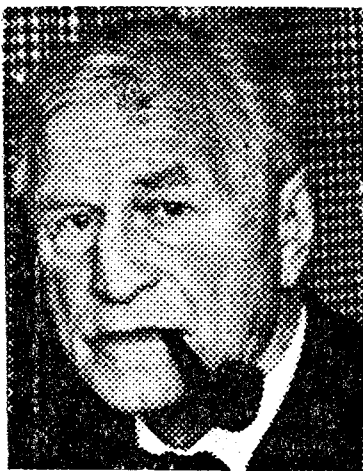
Men det skal bli anderledes: For «i revolusjonstilfelle skal proletariets soldater opprette soldatråd, som skal fravriste borgerskapet dets herredømme over hæren, splitte den og isteden sett opp en rød væpnet styrke.»

I et «direktiv», som gir retningslinjer for oppbygningen av slike røde, bevæpnede bander, heter det at det skal dannes en celle i hver eneste militær avdeling hvor det finnes minst tre medlemmer fra noen av de venstreorienterte organisasjonene. Denne cellen skal derefter ta seg av propaganda og agitasjon innen forlegningen samt skolere de tjenestegjørende soldatene. Herunder skal det «legges særskilt vekt på de illegale arbeidsformene», heter det videre i instruksjonen.

Ellers er sabotering av den daglige tjenesten et viktig moment. Det gjelder tydeligvis å kunne balansere mellom regelrett ordrenekting og mer alminnelig «ulydighet». Som eksempler nevnes «kollektiv sykemelding» av en hel avdeling, for dermed å forpurre en øvelse eller manøver. Eller man kan rykke ut i feil øvelsesområde fordi man har «lest feil» på dagseddelen.

Så langt vår svenske kilde. Hvilke mottiltak treffes så på ansvarlig hold her hjemme? Jo, man bevilger pengemidler til de samme grupper som praktiserer dette muldvarparbeidet. Og at den «offentlige» mening har kommet til å krenge sterkt over til venstre i de senere år, det er velregistrert selv av dem som bare følger overfladisk med i dette spillet. For borgerskapet burde altså situasjonen være tydelig. Men disse «nyttige idiotene» har tydeligvis ingen evne til å ta til gjemle hverken ideologisk eller praktisk. De finner det mer realistisk å speide etter «nazister».

Men på den annen side tror vi ikke at folkene borte i Pentagon avfinder seg med en rød maktovertagelse uten videre. De gjorde det ikke i Hellas. Dertil er Norge altfor «integreert» i den store strategien til at USA vil kunne gi slipp på dets territorium. Problemet med Norge er vel snarere hvor man skal skaffe oberster fra når tiden kommer. **Hallgeir Horde.**

Anders Lange

(forts. fra side 1)

— Selv begrepene «forræderi» og «lojalitet» er relative.» Enig.

Når det er slik, så kunne leseren vel vente noen utdypning av «paradokset» og «relativiteten» — det emne som er underforstått i Mr. Littlejohns tittel og hovedsaken i den endelige bok om «kollaborasjon» i sin alminnelighet, og i Norge i særdeleshet, den som ennå ikke er skrevet.

Dessverre vil leseren bli skuffet.

Først paradokset.

Dette møter enhver som studerer Quisling-fenomenet. Selv Magne Skodvin refererer til Quisling-«gåten» i «Norway and the Second World War». (Side 90).

Jeg formet vanskeligheten slik: «Endelig bedømmelse av hans ekstraordinære karriere må foreløpig overlates det historiske perspektiv — Nettoresultatet er ikke ganske enkelt et studium i sort og hvitt. Problemet er ikke å velge mellom riktig og galt. Det er temmelig lett. Det virkelige problem er å velge mellom riktig og riktig og å finne en fair balanse. Det er det interessante og det vanskelige i Quisling-saken.» (side 20).

Dommer Erik Solem ble klar over eksistensen av problemet halvveis ut i Quisling-saken etterat generalene Ruge og Hansson, rektor Vilhelm Ullman og Quislings medstudierende hadde gått i bresjen for hans fine karakter. I samsvar med dette ble Quislings hode undersøkt, idet man håpet at legene kunne finne ut at han var mentalt forstyrret. Dessverre fant de ut at han var normal!

Så forsøkte Annæus Schjødt sen. å ødelegge Quislings rykte ved å påstå at han stjal Kongens og frimurerens sølv etc. Uten hell igjen. Paal Berg angrep fremdeles Quislings moral i 1964 da jeg intervjuet ham og han sa: «Quisling hadde en affære med den pene konen til vaktmesteren i Forsvarsdepartementet, som kastet pepper i ansiktet på ham.» Andre spredde det ubegrunnede rykte at han var impotent.

Likevel ble Quislings mest tendensiøse kritiker, prof. Skodvin tvunget til å skrive i 1966: «Han hadde utmerkede manerer, nøysomme venner og markert utilbøyelighet til noen slags personlig ekstravaganse. Hans eksamenresultater var fremragende — Det var knapt spor av noen lyst til vold eller uærlige tendenser i noen del av hans liv bortsett fra i hans politiske aktiviteter.»

Idet de følger Skodvins eksempel, tar Hayes og Litt-

lejohn også tilflukt i den paradoksale teori at Quisling var en slags politisk tulling. Hayes sier:

«All hans intelligens hjalp ham ikke for han lærte aldri å bruke den. Når han var en slik person, en intelligent drømmer, blottet for politiske kvaliteter slik som oppfatningsevne og evne til kompromisser, hvorledes kunne denne Quisling bli kjent som en handlingens mann? Faktum er at verden bedømte ham i april 1940 og har senere ikke endret denne dom.»

Littlejohn sier: «Er det mulig for en mann å være strålende flink og likevel samtidig et komplett fé — en som kjenner alle reglene, men ikke kan spille, en som på papiret kan ordne opp med verden, men som man kan regne med forkluder selv den enkleste praktiske oppgave han blir overlatt? Politiske partier, spesielt de av det intellektuelle venstre er fulle av slike figurer, men de oppnår sjelden høye stillinger, eller beholder dem lenge hvis de får dem.»

Hvis det er slik, hva kommer det så av at Stortinget godtok hans sensasjonelle tale av 7. april 1932 — hvori han avslørte Arbeiderpartiets oppvigleri — med 108 stemmer mot 42? Hva kommer det av at noen av de beste hjerner og grupper i Norge betraktet ham som Nansens naturlige etterfølger i politikken og støttet ham inntil rebeller innen NS reduserte bevegelsen til en partisekt i 1937? Hva kommer det av at Quisling alene forutså de tyske og engelske tvillinginvasjoner i Norge 9. april 1940 og at han og hans tilhengere var alene om å kreve væpnet nøytralitet gjennom de forutgående 10 år? Hva kom det av at Berg komplimenterte Quisling med hans «patriotisme» da han styrtet til undsetning 9.—15. april 1940?

Kan det være slik at hans politiske motstandere var de virkelig politiske idioter som forrådde landet?

«Svikten hos de tidligere makthavere er det som virkelig kan lastes — ikke meg» sa Quisling under rettssaken.

Likevel gjør ikke Littlejohn noe forsøk på å undersøke dette åpenbare aspekt ved Quisling-saken, det som dommer Solem gjorde sitt ytterste for å undertrykke.

Det er sakens kjerne. Det er lagt altfor meget ettertrykk på de antatte synder begått av Quisling og ikke

nær nok på forsømmelses-syndene begått av hans motstandere. To svarte utgjør vel ikke en hvit, men det bringer iallfall balanse i regnskapet.

*

Her kan jeg høre Skodvinskolen argumentere med at Quisling tapte og den kongelige norske regjering vant tilslutt, noe som beviser stupiditeten til den første og skarpsindigheten til den siste.

Det er også falsk argumentering, noe jeg ikke vil komme nærmere inn på her, bortsett fra å si at eksilregjeringen ikke ble gjeninnsett av egen maktfullkommenhet, men av Supreme Allied Headquarters — at sivil myndighet ikke ble gitt tilbake til nordmennene før 7. juni 1945, og militær myndighet ikke før i november 1945. Jeg kan tilføye at Hjemmefronten ikke gjorde noe for å forkorte okkupasjonen eller krigen — at alle nordmenn, innbefattet SOE-sabotører, som kjempet for de allierte etter kapitulasjonen 10/6 1940, gjorde dette som frivillige i de britiske styrker, under britiske sjef, slik som angitt i British Cabinet report av 18/12 1940 i Foreign Office file 26454. Eksilfolkene var i virkeligheten en fjasko, hvis ansikt ble reddet ved handelsflåten chartret til britene i 1939, nordmenns individuelle tapperhet og kong Haakons slektskap med den britiske kongelige familie.

Quisling hvis «spekulative akademiske sinn ikke passet til politikken pragmatisk verden» (Littlejohn, s. 49) er nok en vri på det såkalte paradoks.

«En som utvilsomt hadde god oppdragelse og var intellektuelt velutrustet, men som når det gjaldt summen av kvaliteter og mangler ikke desto mindre var en temmelig ordinær person — Dette at han ble blandet opp i naziaggresjonen løftet Quisling ut av den politiske ubetydelighet inn i en ny dimensjon hvor han var fullstendig på jordet», sier Skodvin. («Norway and the Second World War», side 92).

Så er vi kommet tilbake til «marionett-myten» oppfunnet av Nygaardsvold & Co., spredt av Leland Stowe, godkjent i Quisling-saken og gitt en aura av respektabilitet av Churchill i «The Gathering Storm».

I kjølvannet finner vi nå Littlejohn som sier at Quisling var en mann som «iherdig kopierte enhver nazitysk modell, idet han tro-

fast reproduserte selv de minste detaljer» — en som ikke kunne krediteres for «politisk originalitet» eller betraktes som «helt ved sine fulle fem («wholly rational») — (side 50).

Hayes fremstiller Quisling som en marionett for professor Herman Harris Aaal og Hans-Dietrich Looock, i henhold til The Times Literary Supplement 21/1 1972) hevder at Quisling var «the stooge» for Hagelin, Rosenberg, Raeder og Terboven.

Dette er selvsagt nonsens, men sammenlagt når det langt i retning av hensikten — å gi det inntrykk at Quisling i realiteten var en åndsløvs dust, ledet av enkelt personer — en rotebukk (muddler), som Hayes sier.

(Hvis noen har øvet innflydelse over ham så var det Frederik Prytz, hans venn gjennom hele livet, med en lignende bakgrunn i hæren, sosialt og i Russland — en typisk antibolsjevik av førkrigsskolen, som Churchill, industrimann og finansmann som støttet høyreflybevegelser over hele Europa, innbefattet Storbritannia og Norge.)

Jeg ville aldri antyde at Quisling var en flink politiker. I min bok sa jeg at han var «impractical» (umeditgjørlig) og forklarte hvorfor. Men en «politiker» må ikke blandes sammen med en «statsmann».

Jeg lurar på om Quislings kritikere — og noen av hans venner! — noensinne har lest hans «Russland og Vi» eller hans siste tale i 1945. Like konsekvente, profetiske og inspirerte tanker kan spores hos få andre statsmenn på hans tid.

Han forutså i 1930 at bolsjevikene ville oversvømme Sentral-Europa og bringe Norden i fare. Han identifiserte hvor annen verdenskrig ville oppstå — i de baltiske stater, Polen og Finland.

Han gjorde seg til talsmann for en germansk allianse mot russisk bolsjevisme slik som vi nå har det i NATO, opposisjon mot sovjetekspansjon i Midt-Østen, gitt først fast form i CENTO og senere besørget av den amerikanske flåte — og så oppdemning mot kommunismen i det fjerne Østen, slik som representert idag av SEATO, krigene i Korea og Vietnam og et Commonwealth-nærvar (ANZUS), støttet av den amerikansk-japanske avtale.

Likevel kan Skodvin skrive: «Quislings tanker synes å ha vandret langt hinsides den grenselinje som skiller

bare ønsketenkning fra det absolutt fantastiske!»

Vis eller marionett? Argumentering er nytteløs. Ingen nordmann hadde sin frie vilje etter at Nygaardsvold var kommet mellom barken og veden «9. april». I det øyeblikk ble han også en «marionett» — som av svakhet forhandlet med Tyskland — som overlot regjeringens skjebne til svenskenes og så til britenes barmhjertighet — som ble reddet fra Molde og Tromsø av britene — som lekte «alliert» og gav seg utseende av å utøve myndighet over Norge (under Terboven) og over norske frivillige (under den britiske overkommando og SHAEF). Selv kronprins Olav kom jo tilbake til Norge iført britisk battledress (med et norsk uniformsmerke) og Kongen kom tilbake på HMS Devonshire!

Quisling var selvsagt også en marionett, og Administrasjonsrådet. Han ble godtatt av Hitler «9. april» (og kastet overbord 15. fordi han ikke ville samarbeide). Den 1. februar 1942 ble han innsett av tyskerne (med godkjennelse av Høyesterett, minus Berg) og gav seg utseende av å utøve myndighet, som han ikke hadde — på samme måte som eksilregjeringen i London. Han gav seg også utseende av å kontrollere frivillige i de tyske væpnede styrker (bortsett fra Norges SS, som han misbilliget). Han og hans meningsfeller iførte seg også uniformer med utenlandsk stil som Nygaardsvolds menn gjorde det i England. Han ble tilbudt et tysk fly til flukt da spillet var ute, slik som the Royal Norwegian Government ble tilbudt et britisk krigsskip — bare at han avslo innbydelsen og forble på sin post, mens hans motstandere aksepterte og forsvant. Både Quisling og Nygaardsvold (og Berg) foregav å holde seg til Grunnloven, skjønt uforutsette omstendigheter tvang dem til å manipulere med den.

I praksis var det ikke meget å velge mellom for gruppen som «marionetter», «kollaboratører» eller «Quislinger».

«Sammenligninger er odiøse og «folk som sitter i glasshus bør ikke kaste med sten», som ordsprogene sier. Så la det være nok med det.

Hver gruppe gjorde sitt beste for Norge, overensstemmende med slik de så det, og feilet under omstendigheter som var utenfor deres kontroll — Nygaardsvold ved starten, Quisling i avslutningen, mens de som eventuelt dannet «Hjemmefronten» løp med haren i begynnelsen og jaget med hundene til syvende og sist.

Advokat Helliksen — —

(Forts. fra side 1)

har funnet sted. Han redogjør således nærmere for at det var en ulovlig norsk høyesterett som var i virksomhet under «retts»oppgjøret helt fra starten av, noe som i seg selv gjør hele landsvikoppgjøret ulovlig og uholdbart. Det er ingen tvil om at gjeldende folkerett gav en okkupant rett til å innsette og avsette dommere, jfr. den verdensaksepterte britiske «Oppenheim International Law», hvor det i bind 1, 8. edition, side 447 uttrykkelig heter: «The occupant can engage and discharge judges as other functionaries». Den norske høyesterett gikk av etter eget initiativ i desember 1940. Norge var da helt okkupert og okkupanten utnevnte i medhold til folkeretten nye høyesterettsdommere. Det var naturligvis fullt legalt å mota slik utnevning, men likevel ble de nye dommere strengt straffet for det. I mai 1945, da landet hadde fått nye okkupanter, de allierte, utnevnte de avgåtte høyesterettsdommere seg selv til ny høyesterett, noe som eventuelt pålåg okkupanten. Den var altså ulovlig, noe som ble ytterligere understreket ved at 3 av dem også var falt for aldersgrensen. Det var på basis av denne ulovlige høyesterettsvotum i Haalandsaken at samtlige etterfølgende dommer i landssvikssaker ble avsagt av norske domstoler. Hvorav følger at de er ugyldige.

Advokat Helliksen kommer videre bl.a. inn på de ulovlige Londonforordninger, bygget på den ikke-eksisterende «Elverumsfullmakt», alt sammen brudd

Som professor A. J. P. Taylor skrev: «Dette er en historie uten helter, og kanskje uten noen skurker.» Det er på tide at dette blir anerkjent — spesielt av andre historikere. Juristene og presseknektene — spiller ikke noen rolle i virkeligheten. Som Gundersens juridiske komité fant ut i 1962: «Ingen vurdering av de faktiske begivenheter og av den debatt som har funnet sted vil kunne foretas før det hele kan sees i historisk perspektiv.» (Andenæs i «Norway and the Second World War», side 157). Forskningen, skrivningen og fortolkningen av historien er historikernes sak — ingen annens.

Så kommer vi til det annet hovedemne reist av David Littlejohn — de relative begreper «forræderi» og «lojalitet».

(Sluttet)

på konstitusjonen som alene gir Stortinget lovgivende myndighet, en myndighet Stortinget forøvrig selv ikke engang har adgang til å overlate til andre. Ellers understreker han naturligvis sterkt at Norges krig i folkerettslig forstand ble avsluttet i juni 1940 og at norske krigsdeltagere etter den tid utelukkende var frivillige på den ene eller den annen side i verdenskrigen. Hverken slik deltagelse, medlemskap i det gamle, lovlige parti Nasjonal Samling, eller annen virksomhet som ikke stred mot gjeldende straffelov da okkupasjonen tok til, er straffbar etter straffelovens paragraf 86 slik den da lød.

Stor plass ofrer han ellers på å dokumentere at den tyske okkupasjon ble avløst av en alliert og han henviser i denne sammenheng til de okkupasjonsavtaler som ble inngått i mai 1944 mellom den norske eksilregjering og de tre allierte makter, USA, Storbritannia og Sovjetsamveldet.

Advokat Helliksen har forøvrig ikke nøyert seg med å gjøre det franske senat kjent med disse faktiske forhold, men har sendt gjenparter av henvendelsen til såvel den britiske som den norske utenriksminister.

De ulovlig dømte norske tidligere NS-medlemmer bør være advokat Helliksen takknemlig for den utrettelige vakt han holder over deres interesser og den kamp han opp i den høye alder fører for sannhet og rett. Han har forsåvidt vært et eksempel for sannhet og rett. Han kan legge mange pinner i kors for den felles sak.

Ny Hoaas

Lektor Olav Hoaas har utgitt et nytt skrift, som etter manges mening ligger på kanten av gjeldende lov.

SKAFF DEM HEFTET!

Bestill dette sensasjonelle hefte på 80 sider og med tittel «GERMANERNES FORTID OG FREMTID» gjennom N.U.F., Postboks 5331, Majorstua - Oslo 3.

Pris kr. 10,—.

Frimerker kan dessverre IKKE mottas som betaling.

Rask ekspedering.

For ungdommen —

(Forts. fra side 4)

rikansk, engelsk, tysk, eller japansk. Når et foretagende gjør forretninger i hele verden, må også dets kapital være fordelt rundt omkring i hele verden.» Her har vi innholdet i en «kapitalismens internasjonale», slik den f.eks. også blir representert av General Motors. Et tett nett av produksjons- og salgskjeder som dekker hele verden, og en internasjonalt bredt plassert aksjekapital er konglomeratens målsetning.

Når de multinasjonale selskaper opererer på flere markeder hvor arbeids- og kredittbetingelser, skatteregler og etterspørsel varierer, vil de ha bedre produksjonsmuligheter, de kan kjøpe billigere og selge dyrere. Et selskap vil eksempelvis ta sikte på å etablere sine fabrikker hvor produksjonskostnadene ligger lavest. Salgsnett vil bli utbygget hvor markedet er mest lovende. Av den grunn har endel amerikanske elektronikk-konserner forlagt delproduksjonen og montasjen til Latin-Amerika og Asia, hvor billig og rikelig arbeidskraft står til disposisjon, selv om sluttproduktet skal markedsføres i USA. Ville slike selskaper forlate landet dersom den sosiale og politiske horisont skulle mørkne til? Vil de inntil så eventuelt skjer ha utbredt sitt produksjonsnett over hele verden slik at de ikke trenger lide under en mulig nasjonalisering, eller ikke engang trenger nære frykt for denne? Ville de under slike motsetningsforhold være i stand til å påtvinge regjeringene sin vilje bare ved å true med produksjonsnedleggelse? . . . Hva skjer med betalingsbalansen til europeiske stater når amerikanske firmaer forplikter sine europeiske datterselskaper til å kjøpe produksjonsanlegg fra sine moderselskaper til overpriser? Hvordan vil det gå med skatteinntektene i Europa når endel filialer arbeider «uten» fortjeneste eller med tap, eller når de blir subsidiert av moderselskapet gjennom leveranser til lavere priser enn de som finnes på det marked hvor filialene normalt har tilgang?

Vil disse mamutkonserner en dag fullstendig frigjøre seg fra enkeltstatenes kontroll? De t e r i siste omgang det fundamentale spørsmål. Vil de underordne seg de nasjonale interesser i saker som desentralisering, rasjonalisering, utførsel og andre spørsmål med internasjonale sider?

Her reiser spørsmålet seg:

Hvem behersker disse gigantene og dermed verdensøkonomien? Hvem er det som treffer de siste avgjørelser i spørsmål som idag griper dypere inn i livet til de høyteknifiserte folk enn alle andre faktorer? Oppgavene over disse «siste adresser» er svært motstridende. (Se f. eks. verker av Pareto, Berle-Means, Burnham, J. K. Galbraith.) Er det den lille gruppe av topp-ledere, som i kraft av sitt herredømme over den praktiske administrasjon har den avgjørende innflytelse, eller er det de store formues-innehavere som gjennom sine ofte små andeler av aksjekapitalen behersker selskapene? Åpenbart er forholdene i de enkelte stater svært ulikeartede. I USA ligger maktens tyngdepunkt fremdeles hos de store formues-innehavere (for det meste familieklaner), i Vest-Tyskland spiller topp-byråkratene — særlig de fra storbankene — ved siden av de store aksjeiere en utslagsgivende rolle. Når man forstår makten til de internasjonale konglomerater, da vil man også innse at kampen om herredømmet over produksjonsmidlene må bli det sentrale tema for de maktpolitiske motsetninger i industrilandene.

(Forts)

«Vi må kjenne Marx»

Hva vil passe som litt-rært hjelpemiddel ved et institutt for nordiske språk og litteratur? Snorre —? Langt ifra — for å kunne undervise på gymnasiene må man kjenne Marx — påstår lærerne ved «Instituttet for Nordiske sprog og litteratur» i Århus. Ifølge «Fria Ord», besto den 436 titler lange bokliste til hjelp for studier i nordisk litteratur av alt annet enn nettopp nordisk sådant. Bøkene, som ble innkjøpt i løpet av det første halvår i 1972, besto av marxistisk og sosialistisk sprøyt av både gammel og ny årgang. Etter at den danske undervisningsminister hadde blitt forelagt saken, ble skolens rektor — Sven Bundgaard — bedt om å komme med en redegjørelse. Saken går sin gang og imens leser man Marx, Engels, Mao, Castro, Debray, Lenin og Che Guevara på et institutt som bare skal behandle nordisk språk og litteraturspørsmål. Hvem har interesse av å ødelegge en kultur? Det bør kanskje de venstreforvridde studere på mens de koser seg med «Sexual life of savages in North Western Melanesia» - slik lyder nemlig en av titlene!

Suffene drømmer videre

nå om et nytt revolusjonært marxistisk parti

Hvis alt går etter SUF's planer, vil snart et nytt alternativ for folk med røde sympatier ligge klart. Et nytt kommunistisk parti er iferd med å bli dannet. I løpet av 1973 skal alt være klart og partiets program er allerede trykt.

Undergravning og infiltrasjon.

Ifølge formann Mao er det tre primære ting man må kontrollere for at en revolusjon skal kunne lykkes. Det er:

1. Hæren
2. Enhetsfronten
3. Partiet

For å oppnå kontroll driver SUF systematisk undergravnings- og infiltrasjonspolitikk over alt hvor de slipper til. Deres nedbrytningspolitikk kjenner ingen hensyn. Kommunistisk klassejustis, undertrykkelse og vold, er hva det norske folk gis sjansen til å frivillig stemme inn i sin hverdag. At det vil lykkes SUF å samle noe særlig med stemmer utover det som tradisjonelt har vært den kommunistiske fløy i Norge, tror vi ikke. Derimot ligger det et faremoment i undergravningsvirksomheten, som bl.a. fører til et svakere forsvar og uro på arbeidsplassene. Så pass på! Suffedømmen kan bli et mareritt for det norske folk!

PROVOKATØRER

Se opp for det tyske paret DIETER SOMMERFELDT fra Hamburg! Dette paret oppsøker forskjellige nasjonale organisasjoner både i Tyskland og i andre land. Deres reiser synes ikke å være bundet av arbeid eller lignende. De ber om kontaktadresser og utnytter disse hensynsløst til bl.a. å baktale og rakke ned på de forskjellige organisasjoners ledelse. Det ligger grundige undersøkelser og bitre erfaringer bak denne advarsel — så husk navnet — DIETER SOMMERFELDT.

Kjøpes: 1. februar 1942, Nasjonal Samlings historiske kamp 1933—40, Ragnarok og andre tidsskrifter/bøker. Henv. FOLK OG LAND.

Anders Lange — —

(Forts. fra side 5)

viglere, hadde hele skylden for tyskernes omlegning av sin strategi. Altmark-affæren bidro til å åpne øynene på tyskerne. De kom og tok et arbeiderpartiavvæpnet folk på sengen. Det ble fem års nedverdiggende okkupasjon med ca. fem tusen modige hjemmefrontaktivister.

I tiden før helten Lauritz Sand ble tatt, var jeg hans stemningsrapportør, og takket være skogsdirektør Sørhus fikk jeg en proforma stilling til å følge min meget yngre og nære venn forstkandidat Thor Haug rundt om i landet helt opp til Overhalla for å kontrollere beholdningene av materialer ved sagbruk og høvlerier.

Det jeg da opplevet av samarbeide og samvær mellom befolkningen og de tyske garnisoner rystet meg. Etter krigen, da alle plutselig ble så patriotiske at der måtte arresteres i fleng, husket jeg mine reiser.

150 tusen fagorganiserte styrtet til tyske festningsanlegg og flyplasser for å bygge dem opp og ut. De fikk ingen straff. Entreprenører derimot, som var medlemmer av NS fikk det. Da så handelsflåten, en del marine og noen norske flyvere var med på å vinne verdenskrigen i Europa, hisset Arbeiderpartiets forsvarsminister fra før 9. april til dåd hos alle dem som nå kunne vise sin fedrelandsstolthet uten fare: Korfest NS! Man kastet seg over dette parti og gjorde dets fører til en verdenskjent forræder i likhet med Judas.

Dette smarte trekk forsto jeg heldigvis i tide, likesom Scharffenberg gjorde det, Torolv Fanebust og Amund Høningstad og en rekke andre. Jeg ble tilhenger av «silkefronten», og svor for meg selv at jeg skulle gjøre mitt til at Norges rykte som forræderland før eller siden skulle bli til intet.

La oss få navnene på dem som virkelig var forrædere, torturister og angivere, skrev jeg til daværende riksadvokat, og så intenst skrev jeg at en høyesterettsadvokat med prikkfri innstilling under okkupasjonen var skodde meg om at jeg ville bli mentalundersøkt dersom jeg fortsatte mine skrivelser til den daværende riksadvokat, nåværende 75 års jubilant Arntzen. Jeg skrev også et memorandum til Undersekretariatet i Utenriksdepartementet hvor jeg nesten tryglet om ikke å la utlandet tro at vi var oversvømmet av forrædere. Jeg fikk takkebrev fra kommisjonen. Så her har De, kjære leser, grunnen til at «Not To Believe» skrives i vår avis

OLYMPIADEN

er slutt — kanskje for siste gang etter at den nå også har utviklet seg til en tumleplass for politiske gangstere av forskjellig art. Og så kan man da gjøre opp det idrettslige regnskapet, selv om heller ikke det av politiske grunner blir korrekt, eftersom så sterke idrettsland som Sør-Afrika og Rhodesia er utelukket. Sovjet leder avgjort med ialt 99 medaljer, hvorav 50 gullmedaljer. Slik forholdene nå engang er står USA på annen plass med ialt 94 medaljer, hvorav 33 gull, Øst-Tyskland på tredje med 66 medaljer, hvorav 20 gull og Vest-Tyskland på fjerde med 40 medaljer, hvorav 13 gull. Regner man imidlertid hele Tyskland (bortsett fra de gamle østområder) under ett, så har det altså 106 medaljer, hvorav 33 gull og passerer dermed USA ialfall. Det er jo ellers bemerkelsesverdig at det lille Øst-Tyskland på dette område er så langt overlegen overfor Vest-Tyskland, noe som kanskje forteller litt om hvorledes det egentlig står til i slike hyperdemokratiske velstandssamfunn.

NORSK DAGSPRESSE,

så å si uten hensyn til parti, har uavlatelig tutet oss ørene fulle med hvor enig amerikanerne er i at krigen i Vietnam må avsluttes betingelsesløst, og hvor man avskyr bombingene av og blokaden av Nord-Vietnam. Som så meget annet i denne presse, som delvis dirigeres av manipulerede utenlandske nyhetsbyråer og dels av forvrøvlede hjemlige politiske slagord, så viser det seg at man fører sine lesere bak lyset. En meningsmåling foretatt av det amerikanske Harris-instituttet viser at 55 pst. er for en fortsatt omfattende bombing og hele 64 pst. er for blokade av og minelegging av havnene i Nord-Vietnam. Bare 22 pst. tar avstand fra minelegging og 33 pst. fra fortsatt bombing. Vi skulle tro at dette må være en ny kalddusj for McGovern som har satset hele sin valgkamp på motstandsmindretallet — og her hjemme kanskje spesielt for DAGBLADET.

MENS PRISSTIGNINGEN

her hjemme under Brattelystyret nå holder på å løpe fullstendig løpsk og selv statsrådinne Valle ryster be-

tenkt på hodet, så forsøker ARBEIDERBLADET å avlede oppmerksomheten fra disse hjemlige problemer med å slå opp at det er like ille i det England vi så trofast henger i rumpen på — sammen med vår patriotiske rederstand. Med fryd meddeler bladet at den konservative regjering i Storbritannia muligens vil iverksette lønns- og prisstopp i løpet av høsten. Det synes vi i tilfelle er en fornøftig foranstaltning som Brattelli forlengst burde ha grepet til. Og som den vel blir nødt til hvis man da får lov av LO å røre ved annet enn de priser som jo henger så nøye sammen med lønningene. Saken er jo nemlig kort og godt den at vi lever over evne, noe en Romaunion ikke kan endre hverken når det gjelder Norge eller England.

FN BLIR

mere og mere en karikatur av seg selv, en forvrøvlet forsamling av snakkende fjols ute av stand til å gjennomføre noe som helst. Ekstremt er det hele kanskje på bakgrunn av dette at innenrikspolitikken i USA spiller en så dominerende rolle — ihvertfall foran hvert presidentvalg. Ja, så ille er det at verdensfreden faktisk settes i fare for at presidentkandidatene kan sikre seg støtte fra jødene og andre etniske grupper i USA. Sist så vi det ved det uhyggelige veto USA nedla i sikkerhetsrådet mot en resolusjon som henstillet til partene i Midt-Østen å holde fred. Etersom det rent statlig ialfall er Is-

MATFISK TILBYS

Ferskfisk, Torsk iset pr. kg kr.	2,90
Ditto saltet	5,—
Fersk Torskefilet med skinn	6,—
Ditto saltet	10,—
Rogn fersk	3,—
Ditto sukkersaltet for kaviar	4,—
Torsketunger, ferske	3,—
Ditto saltet	4,50
Torskehoder, kjaker fersk	1,50
Ditto saltet	2,—
Sunmager av Torsk saltet	3,—
Tørfiskertorsk til lute-fisk	10,—

Alle priser inkl. emballasje fob. pluss moms

Skriv eller ring

GOTFRED ANGELSEN
8363 Tangstad i Lofoten
Telefon 2109 d.

rael som går til angrep på nabostatene under påskudd av at det finnes palestinske geriljabaser der, så må det vel være først og fremst dette forhold FN burde si et myndig ord om. Men USA nedlegger altså veto mot å be Israel om å holde fred og ikke foreta nye statlige angrepshandlinger! At man ellers fordømmer slike ugjerninger som de der ble begått i München trenges det ikke noe FN-vedtak for å slå fast, så det var et ytterst lite fikenblad USA dekket sin moralske nakenhet bak.

JAPAN RUSTER OPP.

Som følge av kuvendingen i amerikansk politikk har Japan nå begynt å ruste opp for å kunne overta ansvaret for egen sikkerhet — og kanskje litt til? Som kjent står det i den japanske forfatning at landet ikke skal ha hverken hær, flåte eller luftstridskrefter. Man omgår nå dette ved å kalle stridskreftene for «selvforsvarsstridsmakt». Den omfatter for tiden 260 000 mann, men det er forutsatt betydelige utvidelser. Man vil i de nærmeste år investere adskillig over 100 milliarder kroner for landets sikkerhet. Det er forutsatt en utvidelse av den japanske flåte, forsterkning av luftvåpnet og en omfattende utbygging av varselingssystemet. Tidligere gjaldt 1 prosent av bruttonasjonalproduktet som øverste grense for bevilgninger til militæretaten, men nå skal den bli 2, eller kanskje 3 prosent. Dertil kommer at regjeringen nå vil forsterke den patriotiske propaganda i kasserne og i hele folket. I skolene vil det igjen bli undervist om Anden fra Buschido (tapperhet).

DEN ISRAELSKE MAKTRUS,

som blant annet gir seg utslag i slike makabre hevnaksjoner mot naboland som vi i den senere tid har vært vitne til etter en privat terroristgruppes angrep på jøder i München, har vakt bestyrtelse også hos patentezionister, slike som presidenten for den jødiske verdenskongress, Nahum Goldmann. Han erklærte ialfall i Basel på 75 års dagen for den første zionistkongress at det nå for Israels politikk bestod «faren for en maktrus som må motvirkes». I denne rustilstand som følge av de oppnådde resultater synes verdinormene i Israel å forandre seg prinsipielt.

Folk og Land i løssalg:

FOLK OG LAND kan kjøpes i løssalg følgende steder: OSLO:

Narvesens butikk, Stortingsgt.
Narvesens kiosk, Østbanen,
Vestbanen og i Stortingsgaten
Eli ma, Ole Vigsgt. 12
Bladets ekspedisjon

FREDRIKSTAD:

Narvesens kiosk, Blomster-
torget

MO I RANA:

Narvesens kiosk, Langmohei

MOSS:

Narvesens kiosk, Sparebanken

BODØ:

Narvesens kiosk, Royal-Sentr.

TRONDHEIM:

Madsens Bladforretning, Olav
Tryggvasonsgt. 47

Narvesens kiosk, Nordregt. 4

DRAMMEN:

Narvesens kiosk, Bragernes
Torg

STAVANGER:

Narvesens kiosk, Arneageren

SAUDA:

Narvesens kiosk, Triangelbyg.

FAUSKE:

Narvesens kiosk

HOLMESTRAND:

Narvesens butikk, Torget

BERGEN:

Narvesens butikk, Oasen
Butikksenter

Narvesens kiosk, O. Kyrres gt.

KRISTIANSAND S.:

Kiosken Børsparke

SVOLVÆR:

Svolvær Bykiosk

Vi antar gjerne kommisjonærer på steder hvor vi ikke er representert. Henvendelse bladets ekspedisjon.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til
fredag fra kl. 10 til kl. 15.
Mandag og lørdag holdes kon-
toret stengt.

Redaktør Melsom kan bare
påregnes truffet etter forutgå-
ende avtale.

Abonnementspriser 1972:

Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr.
halvår i Skandinavia. Utlandet
kr. 35,— pr. halvår. I nøytralt
omslag innenlands: Kr. 70,—
pr. år, kr. 35,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo